

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 4/14

V Luxembourg, 16. januarja 2014

Sodbi v zadevah C-378/12 in C-400/12
Nnamdi Onuekwere proti Secretary of State for the Home Department
Secretary of State for the Home Department proti M. G.

Mediji in informacije

**Obdobji prestajanja zaporne kazni ni mogoče upoštevati za namene izdaje
dovoljenja za stalno prebivanje niti za namene zagotovitve povečane stopnje
varstva pred odpovedjo prebivanja**

*Prav tako je z obdobji prestajanja zaporne kazni načeloma prekinjeno nepretrgano trajanje obdobji,
ki se zahtevajo za dodelitev teh ugodnosti*

Direktiva o pravici do prostega gibanja in prebivanja¹ državljanom Unije omogoča, da se brez kakršnih koli pogojev ali kakršnih koli formalnosti, razen zahteve, da imajo potovalni dokument, preselijo v drugo državo članico, kot je ta, katere državljanstvo imajo, in na njenem ozemlju prebivajo največ tri mesece. Vendar pa smejo, če opravljajo poklicno dejavnost ali imajo dovolj sredstev za svoje potrebe in celovito zavarovalno kritje za primer bolezni (na primer kot študenti ali kot upokojenci), v tej drugi državi članici ostati daljše obdobje. V takem primeru lahko z njimi v tej državi ostanejo tudi njihovi družinski člani, ne glede na to, ali so državljani Unije ali ne, če njihova prisotnost ne pomeni bremena za sistem socialne pomoči v državi članici gostiteljici in če imajo celovito zavarovalno kritje za primer bolezni.

Državljan Unije, ki v državi članici gostiteljici zakonito prebivajo nepretrgano pet let, imajo pravico do stalnega prebivanja v tej državi. Ta pravica ni zavezana pogojem, ki morajo biti izpolnjeni, da se lahko v državi članici gostiteljici ostane več kot tri mesece (opravljanje poklicne dejavnosti, nadaljevanje študija itd.) Njihovi družinski člani, ki niso državljani države članice in ki z njimi v državi članici gostiteljici zakonito prebivajo nepretrgano pet let, prav tako pridobijo pravico do stalnega prebivanja.

V tem kontekstu država članica gostiteljica ne sme sprejeti odločbe o odpovedi prebivanja proti državljanom Unije ali njihovim družinskim članom, ne glede na državljanstvo, ki imajo pravico do stalnega prebivanja na njenem ozemlju, razen iz resnih razlogov v zvezi z javnim redom ali javno varnostjo. Prav tako odločba o odpovedi prebivanja ne sme biti sprejeta zoper državljana Unije, ki je v državi članici gostiteljici prebival preteklih deset let, razen če odločba temelji na nujnih razlogih javne varnosti, ki jih je opredelila ta država članica.

Zadeva C-378/12

N. Onuekwere, nigerijski državljan, je, s tem ko se je poročil z irsko državljanke, ki je izvajala svojo pravico do prostega gibanja in prebivanja v Združenem kraljestvu, pridobil dovoljenje za prebivanje v tej državi članici z veljavnostjo petih let. Med njegovim prebivanjem v Združenem kraljestvu kot družinski član državljana Unije so ga britanska sodišča večkrat obsodila za različna kazniva dejanja, zaradi katerih je bil zaprt skupno tri leta in tri mesece.

N. Onuekwere je nato vložil prošnjo za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje, pri čemer je zlasti navajal, da bi se morala pravica do stalnega prebivanja, ker je to pravico pridobila njegova soproga, priznati tudi njemu. Sicer pa trdi, da je njegovo prebivanje v Združenem kraljestvu trajalo

¹ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46).

skupno veliko več kot pet let, kar se zahteva za dodelitev te pravice. Poleg tega poudarja, da je, tudi če se obdobja, ko je prestajal zaporno kazen, ne upoštevajo, njegovo prebivanje brez prebivanja v zaporu znašalo več kot pet let.

Ker je bila njegova prošnja za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje zavrnjena, se je N. Onuekwere obrnil na Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Združeno kraljestvo). To sodišče Sodišče sprašuje, ali je za namene pridobitve pravice do stalnega prebivanja mogoče upoštevati obdobja prestajanja zaporne kazni in obdobja, krajša od petih let, pred in po prestajanju zaporne kazni prosilca.

Sodišče v sodbi, razglašeni na današnji dan, opozarja, prvič, da se lahko v primeru državljana tretje države, ki je družinski član državljana Unije, ki je uveljavljal svojo pravico do prostega gibanja in prebivanja, za namene pridobitve pravice do stalnega prebivanja upoštevajo le obdobja, ki jih je prestal s tem državljanom. Zato **obdobji, v katerih ni prebival s tem državljanom, ker je v državi članici gostiteljici prestajal zaporno kazen, za te namene ni mogoče upoštevati.**

Poleg tega Sodišče ugotavlja, da je zakonodajalec Unije pridobitev pravice do stalnega prebivanja pogojil z vključenostjo zadevne osebe v državo članico gostiteljico. Za tako vključenost pa niso odločilne samo krajevne in časovne okoliščine, temveč tudi kvalitativni dejavniki, ki se nanašajo na stopnjo vključenosti v državo članico gostiteljico. V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da lahko naložitev stroge zaporne kazni s strani nacionalnega sodišča kaže na to, da zadevna oseba ne spoštuje vrednot, ki jih je družba države članice gostiteljice izrazila v kazenskem pravu te države. Tako bi bilo upoštevanje obdobji prestajanja zaporne kazni za namene pridobitve pravice do stalnega prebivanja očitno v nasprotju s ciljem, ki mu ta direktiva sledi z uvedbo te pravice do prebivanja.

Sodišče, končno, iz istih razlogov meni, da **je z obdobji prestajanja zaporne kazni v državi članici gostiteljici nepretrgano trajanje prebivanja petih let prekinjeno.** Tako obdobji pred in po prestajanju zaporne kazni ni mogoče prišteti, da bi se doseglo najmanjše obdobje petih let, ki se zahteva za pridobitev pravice do stalnega prebivanja.

Zadeva C-400/12

M. G. je portugalska državljanica, ki od leta 1998 prebiva v Združenem kraljestvu, kjer je leta 2003 pridobila pravico do stalnega prebivanja. Leta 2009 so jo britanska sodišča zaradi grdega ravnanja z enim od njenih otrok obsodila na zaporno kazen 21 mesecev. Poleg tega so ji britanski organi, medtem ko je prestajala zaporno kazen, iz razlogov v zvezi z javnim redom in javno varnostjo izdali odločbo o odpovedi prebivanja v Združenem kraljestvu.

M. G. je odločbo o odpovedi prebivanja izpodbijala pred britanskimi sodišči, pri čemer je zlasti navajala, da bi morala biti glede na to, da v Združenem kraljestvu prebiva že več kot deset let, upravičena do najvišje stopnje varstva, ki jo pravo Unije na področju odpovedi prebivanja zagotavlja državljanom Unije. Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, ki mu je bil spor predložen, Sodišče sprašuje, ali je lahko M. G. kljub prestajanju zaporne kazni upravičena do te povečane stopnje varstva pred odpovedjo prebivanja.

Sodišče v sodbi ugotavlja, prvič, da je v nasprotju z obdobjem, ki se zahteva za pridobitev pravice do stalnega prebivanja in ki začne teči z začetkom zakonitega prebivanja zadevne osebe v državi članici gostiteljici, **obdobje prebivanja desetih let, ki se zahteva za pridobitev povečane stopnje varstva pred odpovedjo prebivanja, treba izračunati s štetjem nazaj od izdaje odločbe o odpovedi prebivanja tej osebi.** Poleg tega Sodišče ugotavlja, da mora načeloma to obdobje prebivanja načeloma biti nepretrgano.

Drugič, Sodišče glede razmerja med vključenostjo osebe v družbo države članice gostiteljice in njenim prestajanjem zaporne kazni meni, da obdobji prestajanja zaporne kazni iz istih razlogov, kot so navedeni v sodbi v zadevi C-378/12, ni mogoče upoštevati pri izračunu obdobja prebivanja desetih let.

Sodišče nazadnje ugotavlja, da je z obdobji prestajanja zaporne kazni načeloma prekinjeno nepretrgano trajanje prebivanja, ki je potrebno za pridobitev povečane stopnje varstva. Vendar pa Sodišče opozarja, da je treba za to, da bi se ugotovilo, v kolikšni meri pretrganje prebivanja zadevni osebi onemogoča pridobitev povečane stopnje varstva, opraviti celovito presojo položaja zadevne osebe. Nacionalni organi lahko pri tej celoviti presoji, ki se zahteva za določitev, ali so se pretrgale vključitvene vezi med zadevno osebo in državo članico gostiteljico, upoštevajo upoštevne vidike njenega prestajanja zaporne kazni. Prav tako lahko nacionalni organi pri tej celoviti presoji upoštevajo okoliščino, da je zadevna oseba, kot je M. G., v državi članici gostiteljici prebivala deset let pred začetkom prestajanja zaporne kazni.

OBVESTILO: Predlog za sprejetje predhodne odločbe sodiščem držav članic omogoča, da v okviru sporov, ki jih obravnavajo, vprašajo Sodišče o razlagi prava Unije ali mu predlagajo, naj odloči o veljavnosti akta Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

Celotno besedilo sodb ([C-378/12](#) in [C-400/12](#)) je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 43032793